

איכה אדם

הרי קדם נשאים, חבלי צל מאדמים,
 השמים נבטים, רשרושים ורעשים.
 הד נשא בין ההרים קול קורא בין בני דמים,
 שפל האלוקים, שראשך מורם, איה אתה בן-אדם.
 קול דממה דקה ורעש אין, שקט הבל דומם קין,
 משפילים מבטם כנגד עצמם, אינם יודעים איה ליבם.
 עת רוחות סערו והפזו בנפשם,
 עת פוחות ערבבו מנגדים בערכם,
 דמות בשר הם לבשו, יצור מגשם.
 דם, אש, מים ותמרות עשן,
 מכה וברכה בתוך בן-אדם.

אמה ארק